

Arrest

nr. 344 292 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. KRASNIQI *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 25 augustus 2022, dient op 26 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 april 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 september 2023.

1.3. Op 28 november 2023 neemt de commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Shahbaz Khil, district Sherzad in Nangarhar. U ging tot de achtste graad naar school en werkte als landbouwer op jullie eigen gronden.

Uw vader was van 2012 tot 2016 werkzaam bij de United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). Hij deed inspecties in de districten Sherzad en Khogyani. Uw vader gaf informatie over de heroïne-industrie en smokkelaars aan de overheid. Nadat hij met zijn werk bij de UNODC stopte, bleef uw vader nog twee à drie keer per maand naar de stad gaan. Hij stopte hier pas één maand voor de machtsovername mee. Vier of vijf maanden voor de machtsovername begon uw vader bedreigingen te ontvangen van smokkelaars uit de heroïne-industrie. Al deze smokkelaars waren leden van de taliban. Ongeveer één of anderhalve week na de val kwam de taliban naar uw huis. Ze vroegen uw moeder waar haar man en zonen waren. U en uw vader waren op dat moment op de velden. Uw moeder belde uw vader op om te zeggen wat er gebeurd was en jullie vertrokken onmiddellijk naar uw maternale oom in Jalalabad. Uw oudste broer, I. (...), was drie dagen eerder al naar uw maternale oom vertrokken. Op het moment dat u en uw vader bij uw oom aankwamen, was uw broer weg. U en uw vader reisden samen naar Nimroz waarna u hem kwijtraakte. Volgens de laatste informatie die u kreeg, zou uw vader in Iran zijn.

Na een reis van ongeveer een jaar, via onder andere Iran, Turkije, Servië, Hongarije en Oostenrijk, kwam u omstreeks 25 augustus 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 26 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende kopieën voor: uw taskera, de taskera van uw vader, een appreciatiecertificaat en aanbevelingsbrief van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden. Hierdoor kan er geen geloof worden toegeschreven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 augustus 2022 stelde u immers te zijn geboren op 31 augustus 2002 en minderjarig te zijn (Registreren Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)). Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. Na medisch onderzoek werd namelijk uw geboortjaar aangepast naar 2003. In de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 14 september 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 2 september 2022 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw geloofwaardigheid werd ook aangetast door de tegenstrijdige verklaringen die u gaf in uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over de verblijfplaatsen en de functies van uw familieleden en de bedreigingen die jullie ontvingen. Zo verklaarde u tijdens uw interview als Mineur Etranger Non Accompagné (MENA) dat uw gehele familie zich in uw dorp in Afghanistan bevond (MENA, d.d. 26.08.2022). Echter, verklaarde u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (DVZ-verklaring, p.7, 9) als op het CGVS dat u niet wist waar uw vader en oudste broer zijn (CGVS, p.5-7). Wanneer u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud op werd gewezen, zei u dat u nooit gezegd had dat uw hele familie in uw dorp was (CGVS, 9, 21). Verder verklaarde u tijdens uw interview als MENA dat uw vader en drie van uw neven bij het nationaal leger waren, dat uw neven door de taliban gedood werden en dat uw huis werd aangevallen (MENA, d.d. 26.08.2022). Dit kwam helemaal niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS waarbij u het enkel had over uw vader zijn werk bij de UNODC en de bedreigingen die jullie hierdoor ontvingen. U bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud zelfs dat u niet op de hoogte was of er andere familieleden waren die voor de overheid werkten (CGVS, p.11). Wanneer u naar een verklaring voor deze opvallende tegenstrijdigheden werd gevraagd, zei u dat de tolk tijdens uw MENA-interview ziek was en niet naar u kon luisteren (CGVS, p.21). Verder zei u bij de DVZ dat jullie veel dreigbrieven ontvingen (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023), maar zei u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat jullie geen brieven ontvingen en uw vader waarschijnlijk telefonisch bedreigd werd (CGVS, p.18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u dit bij de DVZ nooit zo had gezegd en dat de tolk het misschien fout had begrepen (CGVS, p.21). Ook over uw verschillende verklaringen in verband met de taliban die bij jullie thuis langskwam, zei u dat u het niet zo had gezegd bij de DVZ (ibid.). Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de taliban twee dagen na de machtsovername naar uw huis

kwam (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban één à anderhalve week na de machtsovername langskwam (CGVS, p.14, 18).

Uw verklaringen voor alle tegenstrijdigheden waren telkens dat u het bij de DVZ of tijdens uw interview als MENA niet zo had gezegd of dat de tolk u niet goed had verstaan, enz. (CGVS, p.20-21). Echter, is het hierbij belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u bovendien gevraagd naar eventuele opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ en of de verklaringen aan u werden voorgelezen (CGVS, p.2-3). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven (ibid.). Indien er zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kan verwacht worden dat u hier toen melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het moment dat u met tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ geconfronteerd werd. Bovenstaande tegenstrijdigheden hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vervolgens waren uw verklaringen over het werk van uw vader niet aannemelijk. U kon enkel zeggen dat uw vader inspecties deed in verband met de heroïne-industrie en smokkelaars voor het UNODC in de districten Sherzad en Khogyani (CGVS, p.7-8). U kon hier geen specifiekere informatie over geven (CGVS, p.8). Ook over de UNODC, de baas en collega's van uw vader, zijn salaris, hoe hij met het werk startte en waarom hij met zijn werk stopte kon u geen informatie geven (CGVS, p.7-10). Echter, had u wel contact met uw vader terwijl hij zijn werk uitoefende en verliet u samen met hem Afghanistan (CGVS, p.9-10). U vroeg hem nooit om meer informatie (CGVS, p.10, 20). Verder is het opmerkelijk dat u documenten in verband met het werk van uw vader voorlegde, maar hier geen verdere informatie over kon geven (CGVS, p.11). Nochtans, kon uit zowel het appreciatiecertificaat als de aanbevelingsbrief worden afgeleid wat het werk van uw vader precies inhield (zie administratief dossier). In de aanbevelingsbrief zijn zelfs de specifieke taken van uw vader terug te vinden en de naam van de persoon die boven hem stond (ibid.). Het wijst op een gebrek aan interesse dat u zelf niet op de hoogte was van de informatie uit de documenten. Bovendien waren uw verklaringen over het moment waarop uw vader met zijn werk stopte, tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst dat uw vader in 2016 met zijn werk stopte en daarna druk bezig was met werken op de gronden (CGVS, p.9). Later verklaarde u dan weer dat uw vader na 2016 nog een aantal keer per maand naar de stad ging zoals tijdens zijn werk voor de UNODC (CGVS, p.16-17). U was wel niet zeker of het voor zijn werk was (ibid.). Iets later zei u dat uw vader een maand voor de machtsovername stopte met naar de stad te gaan en dat u niet wist of hij dan met zijn werk gestopt was (CGVS, p.18). U kon dus geen duidelijkheid scheppen over het exacte moment waarop uw vader met zijn werk stopte. Bij de DVZ zei u ook niets over uw vader die na 2016 nog een aantal keer per maand naar de stad ging (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023). Zelfs niet wanneer u daar expliciet gevraagd werd wat uw vader na 2016 nog deed (ibid.). Wanneer u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud op werd gewezen, zei u dat ze u niet vroegen wat uw vader na 2016 deed en dat de vraag niet goed werd vertaald (CGVS, p.20-21). Echter, werd u aan het begin van het onderhoud gevraagd hoe uw interview bij de DVZ verliep en zei u hier toen niets over (CGVS, p.2-3). U verklaarde dat het goed verliep en dat u alle belangrijke zaken kon vertellen (ibid.). Er kon van u verwacht worden dat u op het moment dat u ernaar gevraagd werd, verklaarde dat er bepaalde zaken bij de DVZ niet goed vertaald werden en niet pas op het einde van het onderhoud wanneer u geconfronteerd werd met bepaalde onduidelijkheden.

Omdat het werk van uw vader ervoor zorgde dat u uw land moest verlaten, kon er van u verwacht worden dat u hier beter van op de hoogte was. Door uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen kon het werk van uw vader niet worden bevestigd wat dan ook een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Aangezien uw verklaringen over het werk van uw vader niet geloofwaardig zijn en de bedreigingen het gevolg van het werk van uw vader waren, kon u ook deze niet aannemelijk maken. Daarenboven kunnen er verschillende vragen worden gesteld bij uw verklaringen over de bedreigingen. Zo is het niet geloofwaardig dat uw vader tijdens 2012 en 2016, de jaren waarin hij volgens u zijn werk uitoefende, nooit door de taliban of smokkelaars werd bedreigd, maar wel plots vier à vijf maanden voor de machtsovername (CGVS, p.14-17). Uw verklaring hiervoor was dat de taliban misschien hiervoor niet op de hoogte was van het werk van uw vader (CGVS, p.17). U kon dit echter niet met zekerheid zeggen (ibid.). U sprak ook over moorden die in dezelfde periode plaatsvonden (ibid.). U vermoedde dat dezelfde mensen als degene die uw vader bedreigden hierachter zaten, maar ook dit was slechts een vermoeden (ibid.). Verder was u niet goed op de hoogte van de bedreigingen zelf. U wist niet hoe vaak uw vader bedreigd werd of op welke manier (CGVS, p.18). Opnieuw had u enkel vermoedens (ibid.). U vermoedde dat hij telefonisch bedreigd werd en dat alle bedreigingen in één week plaatsvonden aangezien uw vader er die ene week het slechtst aan toe was (ibid.). Aangezien u tot in Nimroz contact had met uw vader en momenteel nog contact hebt met uw familie in Afghanistan, kon er van u verwacht worden dat u beter op de hoogte was van de bedreigingen die u aanhaalde (CGVS, p.12, 14-15, 20). Bovendien, waren, zoals eerder werd aangehaald, uw verklaringen in verband met de soort bedreigingen die uw vader ontving tegenstrijdig.

Hiernaast was u niet goed op de hoogte van het bezoek van de taliban bij u thuis en de situatie van uw familieleden na uw vertrek. Naast uw eerder aangehaalde tegenstrijdige verklaringen in verband met het moment waarop de taliban naar uw huis kwam, kon u enkel zeggen dat de personen die naar uw huis kwamen gewapend waren (CGVS, p.18). Ze vroegen uw moeder naar uw vader en haar zonen, maar u kon niet zeggen waarom er ook naar u en uw broers gevraagd werd (CGVS, p.18-19). U haalde ook aan dat uw oudere broer al vertrokken was nog voordat de gewapende personen naar uw huis kwamen (CGVS, p.19). Het is opmerkelijk dat u niet kon zeggen waarom hij al vertrokken was (ibid.). U had ook geen verdere informatie over zijn huidige situatie (ibid.) Ook over de huidige situatie van uw vader had u geen verdere informatie (CGVS, p.5-6). Op de vraag of uw familie na uw vertrek nog bedreigd werd en of er nog andere zaken gebeurden, antwoordde u dat ze het u niet zeggen (CGVS, p.20). Het is opmerkelijk dat, ondanks dat u contact heeft met uw familie in Afghanistan, ze u niet willen zeggen of er nog zaken gebeurd zijn (CGVS, p.12, 20). Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Er moet ook worden opgemerkt dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat uw vertrek uit Afghanistan op relatief korte tijd georganiseerd kon worden (CGVS, p.19-20). Nadat de taliban naar jullie huis kwam, besliste uw vader dat jullie onmiddellijk moesten vertrekken (CGVS, p.20). U en uw vader lieten alles achter op de velden en vertrokken naar Jalalabad (ibid.). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om alles zo snel te regelen, zei u dat u het niet wist omdat uw vader en maternale oom alles regelden (ibid.). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de smokkelaars of de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van de taskera's van uzelf en uw vader ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. De kopieën van het appreciatiecertificaat en de aanbevelingsbrief van uw vader werden hierboven al inhoudelijk besproken. Aan fotokopieën kan overigens geen bewijswaarde worden toegekend omdat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Bovendien mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)

Ten slotte werd er tijdens het persoonlijk onderhoud nagegaan of er bij u sprake was van verwestering. Waar u verwijst naar het gebrek aan mensenrechten of gelijke rechten en onderwijs in Afghanistan moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid (CGVS, p.15, 22). U gaf zelf aan dat als u veilig naar Afghanistan kon terugkeren u dit zou doen (CGVS, p.24). Daarnaast sprak u over uw Nederlandse lessen en uw werk in een kledingwinkel (CGVS, p.22-23). Deze elementen hebben betrekking op uw inburgering, maar niet op verwestering. U beleeft uw religie hier nog steeds zoals u dat in Afghanistan deed en wanneer u het had over veranderingen in uw leven doelde u telkens op het feit dat u hier onderwijs geniet en beter kan praten (ibid.). U toonde dus niet aan dat deze zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet verwacht mag worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin maakt u aannemelijk dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U toonde niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war'

waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de

overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van “artikel 3”, van artikel 4 van de van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat verzoeker zich tevens beroept op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst gaat verzoeker, na een theoretisch betoog, in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over het objectieve en subjectieve element van de vrees voor vervolging en verwijst hiervoor naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, §5, c) van de Vreemdelingenwet. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees moeten beide elementen aanwezig zijn, en niet enkel het objectief element, zoals gesuggereerd door de commissaris-generaal, aldus verzoeker. Rekening houdend met alle voorgaande bemerkingen en met het gegeven dat de taliban nu de macht hebben over heel het land, stelt verzoeker dat hij bezwaarlijk kan terugkeren en de vluchtelingenstatus dient te krijgen.

Verzoeker vervolgt dat het werk van zijn broer onbetwist blijft, en dit element dient meegenomen te worden in de analyse van de nood aan internationale bescherming.

Verzoeker gaat verder met een theoretische uitleg over de samenwerkingsplicht, de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Verzoeker stelt dat hij voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht omwille van het feit dat hij verschillende documenten heeft neergelegd. Het mag volgens verzoeker verbazen dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan maar meent dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stelt dat de situatie verbeterd zou zijn. Alle bronnen die het CGVS aanhaalt stellen volgens verzoeker zélf dat de

veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schade kunnen lopen bij een terugkeer. Ter staving verwijst verzoeker naar de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2023. Hij betoogt dat het dan ook niet te vatten is *“dat tegenpartij de mening is toegedaan dat een terugkeer naar Afghanistan veilig is en dat verzoeker er een menswaardig leven kan leiden, gezien alle beschikbare informatie tot heden spreekt van een enorm onveilige situatie én het moeilijk blijft nieuwe objectieve informatie te verkrijgen”*. De samenwerkingsplicht werd dan ook niet vervuld in hoofde van verweerder, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sinds 26 augustus 2022 in België verblijft, *“een althans volgens de Taliban, ‘ongelovig land’”*, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken. Hij betoogt dat verweerder dit element niet ernstig genoeg opneemt en het zorgvuldigheidsbeginsel bijgevolg geschonden wordt. Verzoeker benadrukt dat het onduidelijk is hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben zullen behandelen, en verwijst naar en citeert uit de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023. Verzoeker benadrukt dat hij vertrokken is omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban, dat hij niet over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid beschikt en dat hij, zeker aangezien hij zichzelf reeds in slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, dan ook zal vallen onder de tweede categorie ‘slechte Afghanen’, dat hieruit volgt dat hij uiteraard wel zal worden bekritiseerd door de taliban en dus een risico loopt bij terugkeer. Verder betoogt verzoeker dat het rapport ook melding maakt van verschillende mogelijke percepties die niet enkel de taliban maar de Afgaanse samenleving kunnen ontwikkelen over terugkeerders uit het Westen en die bijgevolg voor hem een gevaar kunnen vormen, waarna hij uit het rapport citeert. Verzoeker benadrukt dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban hem ook zo zal aanzien en ‘hen’ belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 januari 2023. Hij meent dat het onverstaanbaar is dat verweerder hier helemaal niets over motiveert, dat sterker nog verweerder erkent dat personen die terugkeren door de taliban of hun omgeving met argwaan kunnen bekeken worden en geconfronteerd worden met uitsluiting of stigma, maar van mening is dat dit niet van zodanig hoog niveau is dat dit automatisch leidt tot een vrees voor vervolging.

Verzoeker merkt op dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen over terugkeerders uit het Westen en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren in Afghanistan wat door hen reeds publiekelijk verkondigd is geweest.

Onder verwijzing naar bronnen van EUAA, UNHCR en Nansen, stelt verzoeker dat er heden geen duidelijk en willekeurig beleid wordt toegepast door de taliban, dat de taliban-leider de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht heeft gesteld, waaronder openbare executies en lijfstraffen, dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan uit Europa, dat er na verblijf in een Europees land vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, dat gelet op voorgaande bezwaarlijk kan worden besloten door verweerder dat hij geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel en vat samen dat er weinig informatie beschikbaar is *“over hoe personen gevisieerd zullen worden als ‘verwesterd’ sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden”*. Hij wijst erop dat het EUAA-rapport van januari 2023 stelt dat een individuele beoordeling dient gemaakt te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen oordelen of er een nood is aan internationale bescherming, waarna verzoeker opnieuw uit dit rapport citeert. Verzoeker wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt, dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verliet en al sinds 26 augustus 2022 in België blijft, wat ertoe geleid heeft dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische normen en waarden die door de taliban worden gehanteerd, gelet op zijn lang verblijf buiten Afghanistan, waardoor hij kans op geseling of zelfs executie meent te lopen *“indien hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban”*. Verzoeker citeert ter ondersteuning uit een rapport van Amnesty International. Hij betoogt dat hij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij terugkeer omwille van verwestering. Hij stelt dat hij bezig is met zich zo goed mogelijk te integreren in de westerse maatschappij, dat hij zich bezighoudt met Nederlands leren, een taal die afgekeurd wordt door de taliban, waarna hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en erop wijst dat hij ter ondersteuning verschillende documenten voorlegt, onder stuk 19. Daarnaast wijst verzoeker er ook op dat hij een arbeidscontract heeft, dat het bedrijf vlees produceert dat niet halal is, dat dit evident in strijd is met de strenge normen en waarden en het conservatief beleid van de taliban, dat hij bijgevolg het risico loopt op een zware fysieke straf, waarna hij erop wijst dat hij zijn contract alsook loonstroken voegt bij het verzoekschrift onder stuk 20. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, meent verzoeker dat hij wél

een concreet element aanhaalt dat aantoont dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert verder aan, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat de risicobeoordeling toekomstgericht dient te gebeuren, temeer nu de taliban sinds 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen. Verzoeker stelt dat in de UNHCR *Guidelines* van 2018 reeds werd aangestipt dat terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' moeten worden beschouwd als een risicogroep met een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van daden van vervolging en dat het EASO-rapport *Afghan nationals perceived as 'Westernised'* stelt dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien als christenen of atheïsten, ongeacht of zij daadwerkelijk een verzoek hebben ingediend en hij haalt verder algemene informatie aan waarin gewag wordt gemaakt van een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering en stelt dat er, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, heel wat voorbeelden zijn van incidenten waarbij de taliban 'terugkeerders' effectief heeft vervolgd, dat in weerwil van wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, er effectief kan vastgesteld worden dat er een verhoogd risico aanwezig is wegens terugkeer uit een 'ongelovig land' en dat er wel degelijk concrete elementen aan hem kunnen toegeschreven worden opdat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt met een theoretische toelichting over het non-refoulementbeginsel. Hij betoogt dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat de situatie in het herkomstland aan de standaard 'de situatie in het land van herkomst voorziet in een veilige terugkeer van de onderdaan', voldoet, dat hoewel verweerder motiveert dat er voldoende objectieve informatie te vinden is die een dergelijke terugkeer verantwoordt, dit ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, waarna hij dit standpunt citeert. Verzoeker vervolgt dat de Raad de nood aan bescherming voor (vermeende) verwestering voor Afghanen reeds erkende, dat nu de taliban de macht heeft overgenomen, het risico op vervolging significant groter is geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wenst te hanteren, dat een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afgaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft een enorm groot risico loopt op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker meent dat verweerder geen toekomstgericht onderzoek heeft gevoerd en stelt dat hij wel degelijk concrete elementen heeft kunnen aanhalen waaruit blijkt dat hij omwille van verwestering en verblijf in het buitenland niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Voorts houdt verzoeker een theoretisch betoog omtrent het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend, waarbij hij eerst een theoretische toelichting bij de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' geeft. Verzoeker meent dat, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen laatste maanden van vorig jaar plaatsvonden en gezien de reële kans op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers, er momenteel in Afghanistan sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig geweld. Hij verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar en het citeren uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en een rapportering van de Secretaris-Generaal op 27 februari 2023, dat er eind 2022 een toename is geweest van "*activiteiten van gewapende conflicten*" en er een stijging is inzake veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers. Verzoeker betoogt dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek daar er cijfers beschikbaar zijn over incidenten dit jaar (d.i. 2023). Hij betoogt voorts dat de plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties een statement maakte bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin de verslechtering van de veiligheidssituatie opnieuw wordt bekrachtigd. Verzoeker wijst daarnaast ook nog op een 'working paper' van 18 maart 2023 van ECRE waarin wordt benadrukt dat er burgerslachtoffers blijven vallen vanwege gerichte aanvallen, dat de mensenrechtensituatie alleen maar verslechtert en het lijden blijft toenemen. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling dient gemaakt te worden, dat gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers sinds eind vorig jaar, hiermee rekening dient te worden gehouden.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herhaalt verzoeker wat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld, betoogt hij dat de huidige actor in Afghanistan de taliban is en dat tijdens het vorige schrikbewind van de taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus kregen in België en verwijst hij naar en citeert hij uit bronnen van Human Rights Watch (hierna: HRW) en UNDP om te staven dat de socio-economische en humanitaire situatie verslechterd is sinds de machtsovername van augustus 2021, dat veel landen wel hun sancties en beperkingen inzake donorhulp blijven behouden en er logischerwijze dan een verslechtering plaatsvindt van de socio-economische situatie en "*de vooruitzichten voor het jaar 2023 niet positief blijken*". Verzoeker wijst er vervolgens op dat deze vooruitzichten worden bevestigd door verschillende artikelen, waarna hij uit verschillende artikelen van Het Nieuwsblad en van de VRT citeert. Hij stelt dat hoewel hij akkoord is dat de slechte socio-economische situatie reeds bestond voor de machtsovername, het verbazingwekkend is dat het CGVS meent dat het beperken van vrouwen tot de

arbeidsmarkt slechts een kleine invloed heeft op de socio-economische toestand en geen rekening houdt met recentere informatie waarin de ernstige achteruitgang wordt vastgesteld, dat verweerder bovendien geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de taliban heden begaat, dat het CGVS dus geheel nalaat enige motivering uiteen te zetten aangaande de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Betreffende de mensenrechtenschendingen wijst verzoeker op en citeert hij uit een artikel van Amnesty International van 6 maart 2023 en uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat er nog veel andere betrouwbare artikels en rapporten zijn die de mensenrechtenschendingen door de taliban onderschrijven. Verzoeker meent dat dan ook niet ontkend kan worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hem terugsturen in de aangehaalde omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling is en derhalve een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Aangezien verweerder de humanitaire en mensenrechtensituatie uit het oog verloren is, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, aldus verzoeker.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker verwijst in de 'Inventaris der stukken' naar verschillende bronnen waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

“3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, (...);

4. *GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I*, februari 2023, (...);

5. *EUAA Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 77-78, (...);

6. *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);

7. *EASO COI query*, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, (...);

8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, (...);

9. *OHCHR, The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, (...);

10. *UNHCR, Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, (...);

11. *STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, Afghanistan: “The security situation remains a serious concern”*, 20 december 2022, (...);

12. *ECRE, Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, (...)

13. *Human Rights Watch, World report 2023*, (...);

14. *UNDP, Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, (...);

15. *Amnesty International, Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende ‘meedogenloze misstanden’ van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, (...);

16. *COI Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, (...);

17. *NANSEN Note 3-22, Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s*, p. 41-42, (...);

18. *FR. John Sawicki, “Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers”*, augustus 2016, (...);”

Verzoeker vermeldt in de 'Inventaris der stukken' ook:

“19. *Documenten i.v.m. Nederlandse taallessen*;

20. *Werkdocumenten.*”

Hij voegt echter deze stukken niet toe.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 2 mei 2025 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker wenst bijkomende informatie te verstrekken over zijn dossier en dit als volgt:

“Verzoekers familie heeft twee nieuwe brieven van de Taliban ontvangen die van cruciaal belang zijn voor zijn zaak (stukken 1).

De eerste brief, gedateerd op 12/12/1402 (2 maart 2024), werd thuis afgeleverd. De tweede brief, gedateerd op 27/12/1402 (17 maart 2024), werd aan de dorpsoudste overhandigd en vervolgens via WhatsApp door zijn oom van moederskant aan verzoeker doorgestuurd. Deze laatste bevindt zich huidig in Jalalabad.

Na het ontvangen van de tweede brief is de familie, die eerst in het district Sherzad woonde, ook naar Jalalabad gekomen om bij de oom te verblijven. De brieven werden ongeveer een maand geleden via WhatsApp aan verzoeker doorgegeven. Hij had tijd nodig om deze te laten vertalen.

In de brieven worden verzoeker en zijn broer Hidayatullah (opnieuw) beschuldigd van

spionage. De Taliban eisen dat zij zich bij hen melden, en als zij dit niet doen, hebben zij niet het recht om een klacht in te dienen. In de tweede brief wordt bovendien de dorpsoudste opgedragen om de twee broers op te sporen.

De inhoud van deze brieven laat duidelijk zien dat het gevaar voor verzoeker en zijn familie nog steeds aanwezig en actueel is.

De familie zag geen andere uitweg dan te verhuizen, waardoor op dit moment de Taliban hen nog niet kon opsporen.”

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker “*Dreigbrieven en vertaling*”

Daarnaast gaat verzoeker in op de algemene situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota neergelegd op 2 mei 2025 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat de situatie sedert de machtsovername bovendien verergert (HRW, “*Out of Sight, Afghans Are Going Hungry*”, 14 maart 2024), dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie (HRW, “*Afghanistan: Aid Cutbacks, Taliban Abuses Imperil Health*”, 12 februari 2024), dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm (Khaama, “*Swedish committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*”, 17 maart 2024), dat op het vlak van scholing het probleem zich niet enkel stelt voor vrouwen en meisjes, dat scholing voor jongens ook problematisch is geworden (HRW, “*Schools are failing boys too*”, 6 december 2023), dat dient gewezen te worden op het volledige verslag van HRW van februari 2024, dat daarin ook aandacht wordt besteed aan de problematische situatie voor degenen die psychologische problemen hebben, waarvoor zo goed als geen hulp voorradig is, dat betreffende het algemeen standpunt van het CGVS waarbij gesteld wordt dat Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden, omdat zij deze kenden en eigen gemaakt hadden, opgemerkt moet worden dat deze normen en waarden duidelijk niet dezelfde zijn als deze waaronder zij in het verleden leefden, dat immers de taliban een veel strengere en eigen versie van de islam toepast, zodat dit aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor evenmin hulp voorradig is, dat als dit het geval is met studenten die niet in Europa verbleven, het risico voor degene die uit Europa zouden moeten terugkeren, vaststaand is, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is (Ariananews, “*UN security council extends Afghanistan mission mandate for one year*”, 16 maart 2024), dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad (UNAMA, *Report on Afghanistan*, maart 2024) blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door

meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk geïsoleerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie geïsoleerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds geïsoleerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer en verwijst ook naar rapporten van EUAA van januari en december 2023.

Verzoeker meent dat ook de volgende verslagen en informaties de problematische situatie bij terugkeer onderstrepen:

- Pakistan Today, "*Afghanistans deteriorating situation*", 10 mei 2024
- The Diplomat, "*A Reality Check on Afghanistan's Isolation Under the Taliban*", 24 februari 2024
- HRW, *World Report 2024, Country Chapters, Afghanistan*
- UNAMA, *The treatment of detainees in Afghanistan*, september 2023
- OHCHR, "*UN experts call for protection of Afghan nationals in Pakistan*", 6 december 2023
- UNOCHA, *Afghanistan Humanitarian Needs and Response Plan 2024*, 23 december 2023
- UNHCR, *Afghanistan Situation Update*, 1 februari 2024.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

Tot slot wijst verzoeker er nogmaals op dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat het CGVS nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden, dat uit met name de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de *rule of law* in Afghanistan niet geldt. Verzoeker meent dat om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft.

3.2. Verzoeker legt op 18 februari 2026 een tweede aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker ingaat op de "*Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan*". Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbetert wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de

economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtigde executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van “*European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations*” van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghansen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico's voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onverenigbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd 'afwijkend' individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde 'zedepolitie', dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als 'verwesterd' te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de 'rule of law' niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzeekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of 'kenmerken' als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd 'westers' kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de 'imitatie' van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar

geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de Taliban.

3.3. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.4. Verzoeker brengt ter terechtzitting bij aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad. Het betreft: "1. *Attest van H. (...) d.d. 10/2/2026*".

In deze aanvullende nota stelt verzoeker: "Verzoeker legt ter zitting van heden het volgende document neer, ter staving van zijn tewerkstelling en zijn economische en sociale integratie."

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten."

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat

wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De door de commissaris-generaal in zijn beslissing gehanteerde objectieve landeninformatie is inmiddels evenwel geactualiseerd en aangevuld. Verzoeker kan dan ook in zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota's doorspekt zijn met landeninformatie van verschillende bronnen, doet hierover niet anders denken.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad herhaalt dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

De aangevoerde schending van "artikel 3" bevat onvoldoende precisering om de Raad toe te laten na te gaan welke rechtsregel verzoeker geschonden acht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan de smokkelaars/taliban daar zijn familie door hen werd gewaarschuwd en bedreigd omwille van het werk van zijn vader bij een organisatie UNODC die werkte tegen smokkelaars in Afghanistan.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Uw geloofwaardigheid werd ook aangetast door de tegenstrijdige verklaringen die u gaf in uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over de verblijfplaatsen en de functies van uw familieleden en de bedreigingen die jullie ontvingen. Zo verklaarde u tijdens uw interview als Mineur Etranger Non Accompagné (MENA) dat uw gehele familie zich in uw dorp in Afghanistan bevond (MENA, d.d. 26.08.2022). Echter, verklaarde u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (DVZ-verklaring, p.7, 9) als op het CGVS dat u niet wist waar uw vader en oudste broer zijn (CGVS, p.5-7). Wanneer u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud op werd gewezen, zei u dat u nooit gezegd had dat uw hele familie in uw dorp was (CGVS, 9, 21). Verder verklaarde u tijdens uw interview als MENA dat uw vader en drie van uw neven bij het nationaal leger waren, dat uw neven door de taliban gedood werden en dat uw huis werd aangevallen (MENA, d.d. 26.08.2022). Dit kwam helemaal niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS waarbij u het enkel had over uw vader zijn werk bij de UNODC en de bedreigingen die jullie hierdoor ontvingen. U bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud zelfs dat u niet op de hoogte was of er andere familieleden waren die voor de overheid werkten (CGVS, p.11). Wanneer u naar een verklaring voor deze opvallende tegenstrijdigheden werd gevraagd, zei u dat de tolk tijdens uw MENA-interview ziek was en niet naar u kon luisteren (CGVS, p.21). Verder zei u bij de DVZ dat jullie veel dreigbrieven ontvingen (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023), maar zei u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat jullie geen brieven ontvingen en uw vader waarschijnlijk telefonisch bedreigd werd (CGVS, p.18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u dit bij de DVZ nooit zo had gezegd en dat de tolk het misschien fout had begrepen (CGVS, p.21). Ook over uw verschillende verklaringen in verband met de taliban die bij jullie thuis langskwam, zei u dat u het niet zo had gezegd bij de DVZ (ibid.). Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de taliban twee dagen na de machtsovername naar uw huis kwam (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban één à anderhalve week na de machtsovername langskwam (CGVS, p.14, 18).

Uw verklaringen voor alle tegenstrijdigheden waren telkens dat u het bij de DVZ of tijdens uw interview als MENA niet zo had gezegd of dat de tolk u niet goed had verstaan, enz. (CGVS, p.20-21). Echter, is het hierbij belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u bovendien gevraagd naar eventuele opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ en of de verklaringen aan u werden voorgelezen (CGVS, p.2-3). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven (ibid.). Indien er zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kan verwacht worden dat u hier toen melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het moment dat u met tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ geconfronteerd werd. Bovenstaande tegenstrijdigheden hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees.

Vervolgens waren uw verklaringen over het werk van uw vader niet aannemelijk. U kon enkel zeggen dat uw vader inspecties deed in verband met de heroïne-industrie en smokkelaars voor het UNODC in de districten Sherzad en Khogyani (CGVS, p.7-8). U kon hier geen specifiekere informatie over geven (CGVS, p.8). Ook over de UNODC, de baas en collega's van uw vader, zijn salaris, hoe hij met het werk startte en waarom hij met zijn werk stopte kon u geen informatie geven (CGVS, p.7-10). Echter, had u wel contact met uw vader terwijl hij zijn werk uitoefende en verliet u samen met hem Afghanistan (CGVS, p.9-10). U vroeg hem nooit om meer informatie (CGVS, p.10, 20). Verder is het opmerkelijk dat u documenten in verband met het werk van uw vader voorlegde, maar hier geen verdere informatie over kon geven (CGVS, p.11). Nochtans, kon uit zowel het appreciatiecertificaat als de aanbevelingsbrief worden afgeleid wat het werk van uw vader precies inhield (zie administratief dossier). In de aanbevelingsbrief zijn zelfs de specifieke taken van uw vader terug te vinden en de naam van de persoon die boven hem stond (ibid.). Het wijst op een gebrek aan interesse dat u zelf niet op de hoogte was van de informatie uit de documenten. Bovendien waren uw verklaringen over het moment waarop uw vader met zijn werk stopte, tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst dat uw vader in 2016 met zijn werk stopte en daarna druk bezig was met werken op de gronden (CGVS, p.9). Later verklaarde u dan weer dat uw vader na 2016 nog een aantal keer per maand naar de stad ging zoals tijdens zijn werk voor de UNODC (CGVS, p.16-17). U was wel niet zeker of het voor zijn werk was (ibid.). Iets later zei u dat uw vader een maand voor de machtsovername stopte met naar de stad te gaan en dat u niet wist of hij dan met zijn werk gestopt was (CGVS, p.18). U kon dus geen duidelijkheid scheppen over het exacte moment waarop uw vader met zijn werk stopte. Bij de DVZ zei u ook niets over uw vader die na 2016 nog een aantal keer per maand naar de stad ging (CGVS-vragenlijst, d.d.

07.04.2023). Zelfs niet wanneer u daar expliciet gevraagd werd wat uw vader na 2016 nog deed (ibid.). Wanneer u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud op werd gewezen, zei u dat ze u niet vroegen wat uw vader na 2016 deed en dat de vraag niet goed werd vertaald (CGVS, p.20-21). Echter, werd u aan het begin van het onderhoud gevraagd hoe uw interview bij de DVZ verliep en zei u hier toen niets over (CGVS, p.2-3). U verklaarde dat het goed verliep en dat u alle belangrijke zaken kon vertellen (ibid.). Er kon van u verwacht worden dat u op het moment dat u ernaar gevraagd werd, verklaarde dat er bepaalde zaken bij de DVZ niet goed vertaald werden en niet pas op het einde van het onderhoud wanneer u geconfronteerd werd met bepaalde onduidelijkheden.

Omdat het werk van uw vader ervoor zorgde dat u uw land moest verlaten, kon er van u verwacht worden dat u hier beter van op de hoogte was. Door uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen kon het werk van uw vader niet worden bevestigd wat dan ook een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Aangezien uw verklaringen over het werk van uw vader niet geloofwaardig zijn en de bedreigingen het gevolg van het werk van uw vader waren, kon u ook deze niet aannemelijk maken. Daarenboven kunnen er verschillende vragen worden gesteld bij uw verklaringen over de bedreigingen. (...) Verder was u niet goed op de hoogte van de bedreigingen zelf. U wist niet hoe vaak uw vader bedreigd werd of op welke manier (CGVS, p.18). Opnieuw had u enkel vermoedens (ibid.). U vermoedde dat hij telefonisch bedreigd werd en dat alle bedreigingen in één week plaatsvonden aangezien uw vader er die ene week het slechtst aan toe was (ibid.). Aangezien u tot in Nimroz contact had met uw vader en momenteel nog contact hebt met uw familie in Afghanistan, kon er van u verwacht worden dat u beter op de hoogte was van de bedreigingen die u aanhaalde (CGVS, p.12, 14-15, 20). Bovendien, waren, zoals eerder werd aangehaald, uw verklaringen in verband met de soort bedreigingen die uw vader ontving tegenstrijdig.

(...)

Op de vraag of uw familie na uw vertrek nog bedreigd werd en of er nog andere zaken gebeurden, antwoordde u dat ze het u niet zeggen (CGVS, p.20). Het is opmerkelijk dat, ondanks dat u contact heeft met uw familie in Afghanistan, ze u niet willen zeggen of er nog zaken gebeurd zijn (CGVS, p.12, 20). Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

(...)

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de smokkelaars of de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van de taskera's van uzelf en uw vader ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. De kopieën van het appreciatiecertificaat en de aanbevelingsbrief van uw vader werden hierboven al inhoudelijk besproken. Aan fotokopieën kan overigens geen bewijswaarde worden toegekend omdat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Bovendien mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen met de smokkelaars of de taliban aannemelijk te maken en hij bijgevolg niet kan aantonen dat hij een actuele of gegronde vrees voor vervolging heeft.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Vooreerst voert verzoeker kritiek op het motief dat hij leeftijdsfraude heeft gepleegd. Echter acht de Raad het motief *“Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 augustus 2022 stelde u immers te zijn geboren op 31 augustus 2002 en minderjarig te zijn (Registreren Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)). Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. Na medisch onderzoek werd namelijk uw geboorteaar aangepast naar 2003. In de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 14 september 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 2 september 2022 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”* overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.5. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij het MENA interview en zijn andere persoonlijke onderhouden, betoogt verzoeker dat het MENA interview en het interview bij de DVZ in zeer haastige omstandigheden verliepen en hij herhaaldelijk onderbroken werd met de mededeling dat hij alles kort diende te houden en over voldoende tijd zou beschikken tijdens de andere onderhouden, dat hij wenst toe te voegen dat bij de vraag over de verblijfplaatsen van zijn gezinsleden, hij bij het MENA interview vertelde dat zijn gezin vandaar afkomstig is en niet zozeer dat zij zich thans daar bevinden, dat betreffende de huidige verblijfplaatsen van zijn gezin, hij volhardt in zijn verklaringen afgelegd op het CGVS.

Door enkel in zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS te volharden, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de tegenstrijdige verklaringen tijdens het MENA interview en de onderhouden op de DVZ en het CGVS niet.

Waar verzoeker stelt dat hij bij het interview bij de MENA herhaaldelijk onderbroken werd met de mededeling dat hij alles kort diende te houden en over voldoende tijd zou beschikken tijdens de andere onderhouden, wijst de Raad er vooreerst op dat hem in de bestreden beslissing geen ommissie wordt tegengeworpen betreffende de verblijfplaats van zijn vader, doch wel wordt gewezen op tegenstrijdige verklaringen.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Het loutere feit dat het MENA interview *“in zeer haastige omstandigheden”* zou plaatsvinden en dat aldaar aangegeven wordt dat hij in de andere onderhouden over de tijd zal beschikken, verklaart aldus niet waarom verzoeker tijdens het MENA interview verklaarde dat zijn gehele familie zich in zijn dorp in Afghanistan bevond, doch nadien verklaarde, op de DVZ en het CGVS, dat hij niet wist waar zijn vader en oudste broer zijn.

Waar verzoeker stelt dat bij de vraag over de verblijfplaatsen van zijn gezinsleden, hij bij het MENA interview vertelde dat zijn gezin vandaar afkomstig is en niet zozeer dat zij zich thans daar bevinden, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Er wordt immers uitdrukkelijk, betreffende zijn gezinsleden, gevraagd naar het adres, en niet naar de plaats van afkomst, nadat overigens reeds werd gevraagd naar de geboorteplaats. Bovendien vermeldt verzoeker ook niet bij het uiteenzetten van zijn motief om naar België te migreren, dat zijn vader en oudste broer vermist zijn, terwijl hij wel vermeldde dat zijn neven gedood zijn door de taliban. Het betoog van verzoeker werpt dan ook geen ander licht op de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verzoeker betoogt nog dat zijn familieleden wellicht ook geen kennis hebben over de huidige verblijfplaats van zijn vader en hem dus niets kunnen meedelen hierover, dat hij dit nochtans vraagt op de momenten dat hij contact heeft met zijn familie in Afghanistan, doch gaat er met dit betoog aan voorbij dat verzoeker niet wordt tegengeworpen geen informatie te hebben over de huidige verblijfplaats van zijn vader, doch wel dat hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

4.7.1.6. Betreffende de bedreigingen houdt verzoeker aan dat hij niet heeft gezegd dat hij dreigbrieven heeft ontvangen, maar dat het om bedreigingen ging per telefoon, dat hetzelfde geldt voor het werk van zijn vader die lid was van de UNODC, dat hij aldus meent dat de respectievelijke kleine onderhouden niet goed verlopen zijn, dat wanneer hij een voogd toegewezen kreeg, hij meteen met de voogd besprak dat de kleine onderhouden moeilijk waren verlopen waarna zijn voogd hem geruststelde. Hij wijst erop dat hij de kans niet heeft gehad om het klein interview na te gaan met zijn raadsman en hij dus geen correcties kon uitvoeren

hierop, dat hoewel de tolken een deontologische plicht hebben en alles exact dienen te vertalen zoals gesteld, hij opmerkt dat het niet de eerste keer is dat er een verkeerde weergave is van het relaas en de personalia in kleine onderhouden, dat het vaak over een misinterpretatie van de vragen of antwoorden gaat, dat hij dan ook volhardt in zijn verklaringen afgelegd tijdens het onderhoud op het CGVS waar hij de tijd kreeg om alles correct met de nodige details toe te lichten.

Verzoeker voert kritiek op volgende motieven: *“Verder verklaarde u tijdens uw interview als MENA dat uw vader en drie van uw neven bij het nationaal leger waren, dat uw neven door de taliban gedood werden en dat uw huis werd aangevallen (MENA, d.d. 26.08.2022). Dit kwam helemaal niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS waarbij u het enkel had over uw vader zijn werk bij de UNODC en de bedreigingen die jullie hierdoor ontvingen. U bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud zelfs dat u niet op de hoogte was of er andere familieleden waren die voor de overheid werkten (CGVS, p.11). Wanneer u naar een verklaring voor deze opvallende tegenstrijdigheden werd gevraagd, zei u dat de tolk tijdens uw MENA-interview ziek was en niet naar u kon luisteren (CGVS, p.21). Verder zei u bij de DVZ dat jullie veel dreigbrieven ontvingen (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023), maar zei u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat jullie geen brieven ontvingen en uw vader waarschijnlijk telefonisch bedreigd werd (CGVS, p.18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u dit bij de DVZ nooit zo had gezegd en dat de tolk het misschien fout had begrepen (CGVS, p.21). (...) Uw verklaringen voor alle tegenstrijdigheden waren telkens dat u het bij de DVZ of tijdens uw interview als MENA niet zo had gezegd of dat de tolk u niet goed had verstaan, enz. (CGVS, p.20-21). Echter, is het hierbij belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u bovendien gevraagd naar eventuele opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ en of de verklaringen aan u werden voorgelezen (CGVS, p.2-3). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven (ibid.). Indien er zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kan verwacht worden dat u hier toen melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het moment dat u met tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ geconfronteerd werd. Bovenstaande tegenstrijdigheden hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.”*

Door opnieuw te stellen dat hij niet heeft gezegd dat hij dreigbrieven heeft ontvangen, maar dat het om bedreigingen ging per telefoon, dat hetzelfde geldt voor het werk van zijn vader die lid was van de UNODC, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde motieven. Ook door louter te herhalen dat hij tegen zijn voogd zei dat de kleine onderhouden niet goed en moeilijk verlopen waren – wat overigens een loutere bewering betreft – werpt verzoeker geen ander licht op voormelde motieven.

Door enkel in zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS te volharden, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de tegenstrijdige verklaringen tijdens de verschillende onderhouden niet. De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Het loutere feit dat er minder tijd is tijdens de ‘kleine onderhouden’ en dat hij op het CGVS de tijd kreeg *“om alles correct met de nodige details toe te lichten”*, verklaart ook niet waarom verzoeker tijdens de ‘kleine onderhouden’ andere, tegenstrijdige, verklaringen afgelegde ten opzichte van zijn latere verklaringen.

Waar hij meent dat de kleine onderhouden niet goed verlopen zijn, toont hij dit geenszins aan. Bovendien blijkt uit de vragenlijst DVZ, die de verzoekende partij ondertekende, dat zijn verklaringen tijdens het interview op de DVZ hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, alsook dat hij niets toe te voegen had. Ook wanneer verzoeker, aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gevraagd werd hoe het eerste korte interview bij de DVZ verliep, stelt hij dat dit goed ging. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij bevestigde dat hij daar, tijdens het interview bij de DVZ, in het kort, alle redenen heeft kunnen geven waarom hij Afghanistan verlaten heeft en niet kan terugkeren, dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond, dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen en dat hij geen opmerkingen heeft over zijn interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2-3). De verklaring dat de kleine onderhouden niet goed verlopen zijn betreft niet meer dan een loutere en blote *post-factum* bewering, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing en die op geen enkele manier door objectieve elementen wordt gesteund.

Hij wijst erop dat hij de kans niet heeft gehad om het MENA interview na te gaan met zijn raadsman en hij dus geen correcties kon uitvoeren hierop, doch wijst de Raad erop dat verzoeker, door te betogen *“Hetzelfde geldt voor het werk van de vader die lid was van de UNODC.”* niet uitdrukkelijk betwist dat hij tijdens het

MENA interview verklaarde dat zijn vader en drie van zijn neven bij het nationaal leger waren en dat zijn neven door de taliban gedood werden en hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel sprak over het werk van zijn vader bij UNODC en bevestigde niet op de hoogte te zijn of andere familieleden bij de overheid werkten. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bijstand van een raadsman bij zijn MENA interview of de mogelijkheid om na te gaan of alles bij zijn MENA interview correct genoteerd stond, deze inconsistentie in zijn verklaringen had kunnen wegnemen. Verweerder heeft op goede gronden gesteld de verklaringen tijdens het MENA interview over de tewerkstelling van zijn vader en neven bij het nationaal leger niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS waar hij het enkel had over het werk van zijn vader bij UNODC en bevestigde niet op de hoogte te zijn of andere familieleden bij de overheid werkten, dat het CGVS en de DVZ de plicht hebben om zijn verklaringen letterlijk te noteren en dat ook de tolken de plicht hebben om de verklaringen letterlijk en volledig over te brengen.

Waar hij stelt dat hoewel de tolken een deontologische plicht hebben en alles exact dienen te vertalen zoals gesteld, het niet de eerste keer is dat er verkeerde weergave is van het relaas en de personalia in kleine onderhouden, dat het vaak over een misinterpretatie van de vragen of antwoorden gaat, maakt hij geenszins aannemelijk dat er in zijn concreet geval sprake was van een verkeerde weergave van zijn relaas en personalia en/of van misinterpretaties door de tolk en/of interviewer. Bovendien gaat hij er met dit betoog aldus aan voorbij dat hij, betreffende het interview bij de DVZ, zelf verklaarde dat het interview goed was verlopen, doch ook bevestigde dat hij daar, in het kort, alle redenen heeft kunnen geven waarom hij Afghanistan verlaten heeft en niet kan terugkeren, dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond, dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen en dat hij geen opmerkingen heeft over zijn interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2-3). Gezien zijn verklaringen werden voorgelezen bij de DVZ en verzoeker, die bij de DVZ de gelegenheid had bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, geen enkele opmerking gemaakt heeft met betrekking tot zijn voorgelezen verklaring, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, en ook ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer hij daarover uitdrukkelijk wordt bevraagd, stelt de tolk bij de DVZ goed te hebben verstaan en geen opmerkingen te hebben over het interview bij de DVZ, kan hij bezwaarlijk, wanneer hij gewezen wordt op concrete tegenstrijdigheden, gewag maken van een 'verkeerde weergave' van het relaas en de personalia in kleine onderhouden.

Hij toont voorts met zijn betoog ook niet aan dat er sprake is van een misinterpretatie van vragen en/of antwoorden.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie-/vertaalproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden bij de registratie (MENA interview) of bij het interview bij de DVZ die het geheel van de tegenstrijdigheden, die in de bestreden beslissing werden vastgesteld, zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetiseerd zou zijn. De vragenlijsten die werden ingevuld op de DVZ en de fiche van de niet-begeleide minderjarige opgemaakt bij registratie in België, bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Er is geen reden om aan te nemen dat de notities van voormelde interviews geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van deze interviews, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

4.7.1.7. Betreffende het feit dat zijn verklaringen over het werk van zijn vader niet aannemelijk zijn, betoogt verzoeker dat de verwachtingen van verweerder onredelijk zijn en hij geen rekening houdt met zijn verklaringen alsook de documenten die hij heeft voorgelegd, dat hij immers verklaarde dat zijn vader niets inhoudelijk meedeelde over zijn werk, maar hij heeft toegelicht wat hij zelf waarnam of vernam, waarna hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij vervolgt dat hij in dit kader benadrukte dat zijn vader uit veiligheid voor zichzelf en zijn gezin niets inhoudelijks meedeelde, dat gezien zijn job bijzonder grote risico's met zich meebracht, zijn vader aldus niet wilde dat hij veel details zou kennen omtrent zijn job, die de taliban dan zou trachten los te krijgen. Betreffende het einde van het werk van zijn vader, wenst verzoeker nog toe te voegen dat zijn vader gewerkt heeft tot 2016 en daarna niet helemaal gestopt is, dat hij zijn spullen en documenten in een speciale kamer in het huis had en hij daar nog een tijdje mee is doorgedaan.

Op grond van de verklaringen die verzoeker deed, kan wel degelijk in alle redelijkheid gemotiveerd worden: *“U kon hier geen specifiekere informatie over geven (CGVS, p.8). Ook over de UNODC, de baas en collega’s van uw vader, zijn salaris, hoe hij met het werk startte en waarom hij met zijn werk stopte kon u geen informatie geven (CGVS, p.7-10). Echter, had u wel contact met uw vader terwijl hij zijn werk uitoefende en verliet u samen met hem Afghanistan (CGVS, p.9-10). U vroeg hem nooit om meer informatie (CGVS, p.10, 20). Verder is het opmerkelijk dat u documenten in verband met het werk van uw vader voorlegde, maar hier geen verdere informatie over kon geven (CGVS, p.11). Nochtans, kon uit zowel het appreciatiecertificaat als de aanbevelingsbrief worden afgeleid wat het werk van uw vader precies inhield (zie administratief dossier). In de aanbevelingsbrief zijn zelfs de specifieke taken van uw vader terug te vinden en de naam van de persoon die boven hem stond (ibid.). Het wijst op een gebrek aan interesse dat u zelf niet op de hoogte was van de informatie uit de documenten. Bovendien waren uw verklaringen over het moment waarop uw vader met zijn werk stopte, tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst dat uw vader in 2016 met zijn werk stopte en daarna druk bezig was met werken op de gronden (CGVS, p.9). Later verklaarde u dan weer dat uw vader na 2016 nog een aantal keer per maand naar de stad ging zoals tijdens zijn werk voor de UNODC (CGVS, p.16-17). U was wel niet zeker of het voor zijn werk was (ibid.). Iets later zei u dat uw vader een maand voor de machtsovername stopte met naar de stad te gaan en dat u niet wist of hij dan met zijn werk gestopt was (CGVS, p.18). U kon dus geen duidelijkheid scheppen over het exacte moment waarop uw vader met zijn werk stopte. Bij de DVZ zei u ook niets over uw vader die na 2016 nog een aantal keer per maand naar de stad ging (CGVS-vragenlijst, d.d. 07.04.2023). Zelfs niet wanneer u daar expliciet gevraagd werd wat uw vader na 2016 nog deed (ibid.). Wanneer u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud op werd gewezen, zei u dat ze u niet vroegen wat uw vader na 2016 deed en dat de vraag niet goed werd vertaald (CGVS, p.20-21). Echter, werd u aan het begin van het onderhoud gevraagd hoe uw interview bij de DVZ verliep en zei u hier toen niets over (CGVS, p.2-3). U verklaarde dat het goed verliep en dat u alle belangrijke zaken kon vertellen (ibid.). Er kon van u verwacht worden dat u op het moment dat u ernaar gevraagd werd, verklaarde dat er bepaalde zaken bij de DVZ niet goed vertaald werden en niet pas op het einde van het onderhoud wanneer u geconfronteerd werd met bepaalde onduidelijkheden. Omdat het werk van uw vader ervoor zorgde dat u uw land moest verlaten, kon er van u verwacht worden dat u hier beter van op de hoogte was. Door uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen kon het werk van uw vader niet worden bevestigd wat dan ook een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.”*

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen en documenten. Door te wijzen op zijn verklaring dat zijn vader niets inhoudelijk meedeelde over zijn werk, maar hij heeft toegelicht wat hij zelf waarnam of vernam, dat zijn vader uit veiligheid voor zichzelf en zijn gezin niets inhoudelijks meedeelde, dat gezien zijn job bijzonder grote risico’s met zich meebracht, zijn vader aldus niet wilde dat hij veel details zou kennen omtrent zijn job, die de taliban dan zou trachten los te krijgen, gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder hem niet tegenwerpt dat hij niets vernam of wist van de inhoud en specifieke taken van de job van zijn vader op het ogenblik dat zijn vader die tewerkstelling had, doch wel dat hij op het ogenblik van het gehoor geen specifiekere informatie over diens tewerkstelling kon geven, dat hij ook over de UNODC, de baas en collega’s, zijn salaris, hoe hij met het werk startte en waarom hij met het werk stopte geen informatie kon geven, terwijl hij contact had met zijn vader niet alleen wanneer deze zijn werk uitoefende maar ook toen zij samen Afghanistan verlieten, dat verzoeker hem nooit om meer informatie vroeg, dat het opmerkelijk is dat hij documenten in verband met het werk van zijn vader kan voorleggen maar geen verdere informatie kon geven terwijl uit de stukken afgeleid kan worden wat het werk van zijn vader precies inhield, dat zelfs de specifieke taken van zijn vader terug te vinden zijn en de naam van de persoon die boven hem stond, dat het niet op de hoogte zijn van de inhoud van de documenten wijst op een gebrek aan interesse. Nu niet wordt betwist dat verzoeker met zijn vader Afghanistan heeft verlaten, aldus na het stopzetten van diens tewerkstelling, en voorts ook niet wordt betwist dat heel specifieke informatie over de inhoud en taken van de tewerkstelling van zijn vader uit de door verzoeker voorgelegde documenten kon worden afgeleid, toont verzoeker niet aan dat de verwachtingen van verweerder dat hij meer specifieke informatie kon geven over de tewerkstelling van zijn vader onredelijk zijn.

De Raad wijst erop dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij interesse vertoont in het werk van zijn vader. De tewerkstelling van zijn vader betreft immers een kernelement van zijn relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan overwegend stoelt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van zijn vader.

Voorts werpt verzoeker met zijn verklaringen in zijn verzoekschrift dat zijn vader gewerkt heeft tot 2016 en daarna niet helemaal gestopt is, dat hij zijn spullen en documenten in een speciale kamer in het huis had en hij daar nog een tijdje mee is doorgedaan, geen ander licht op de motieven betreffende het ogenblik waarop

zijn vader de tewerkstelling stopzette. Eerst verklaart verzoeker immers dat zijn vader werkte voor UNODC van 2012 tot 2016 en – uitdrukkelijk gevraagd wat hij deed na 2016 – dat hij vrij was en in het dorp bleef (vragenlijst DVZ, vraag 5), waarna hij op het onderhoud bij het CGVS eerst verklaart dat zijn vader stopte met werken in 2016 en erna druk bezig was met op de gronden te werken, om vervolgens te verklaren dat zijn vader stopte in 2016 maar nog twee of drie keer per maand naar de stad ging, dat hij niet weet wat hij dan deed maar het was zoals eerder wanneer hij naar zijn werk ging (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16-17), dat zijn vader niet wilde stoppen met zijn werk, dat hij één maand voor de val niet meer naar de stad ging maar zijn vader niet aangaf waarom hij niet meer ging en niet zei of hij met zijn werk gestopt was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig, minstens incoherent, en door het louter naar voren brengen (naast de versie dat zijn vader gestopt was in 2016 en erna in het dorp bleef en de versie dat zijn vader gestopt was in 2016, doch nog naar de stad ging maar verzoeker niet wist waarom en zijn vader niet wilde stoppen met zijn werk) van nog een andere versie waarbij de vader niet volledig gestopt is met het werk en thuis met het werk is doorgedaan – een verklaring die niet af te leiden valt uit zijn verklaringen op p. 11 van de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS die enkel gaan over de plaats waar zijn vader documenten bewaarde – klaart verzoeker de onduidelijkheden betreffende het ogenblik waarop zijn vader met zijn tewerkstelling stopte allerminst uit.

Betreffende het motief dat hij vragen kon stellen aan zijn vader over diens werk gezien zij samen het land verlieten, meent verzoeker dat dit een absurd argument is, dat hij en zijn vader tijdens de reisweg evident andere zaken aan hun hoofd hadden en hij bovendien zijn vader in Nimroz verloor en tot op heden geen contact heeft kunnen leggen met zijn vader om enige vragen over zijn werk te kunnen stellen.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tewerkstelling van zijn vader. Het profiel van zijn vader vormt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn vader. De Raad wijst erop dat de stresserende en emotionele omstandigheden van een vlucht er niet *ipso facto* toe leiden dat er geen tijd en ruimte is tijdens de vlucht om met elkaar te spreken en het uitwisselen van informatie. Van verzoeker die dient te vluchten net omwille van de tewerkstelling van zijn vader, kan wel degelijk verwacht worden dat hij een interesse zou hebben voor en informatie zou trachten te bekomen bij zijn vader omtrent de tewerkstelling van zijn vader.

Betreffende de door hem voorgelegde documenten in verband met de tewerkstelling van zijn vader stelt verzoeker dat verweerder de bewijswaarde hiervan volledig aan de kant schuift omdat verzoeker de inhoud er niet van kende, dat hij beklemtoont dat de documenten in het Engels geschreven zijn en hij geen Engels kan lezen, dat hij niemand heeft gevonden die tijd kon maken voor hem om deze documenten na te lezen en toe te lichten, dat de mede-asielzoekers allemaal druk bezig waren met hun eigen werk dan wel hun eigen procedure. Van een verzoeker om internationale bescherming kan wel degelijk verwacht worden dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*. Met de loutere blote bewering dat hij niemand kon vinden die tijd kon maken om hem deze documenten voor te lezen en toe te lichten, toont hij dit geenszins aan. Verzoeker wijst weliswaar op een gebrek aan tijd bij de mede-asielzoekers, maar toont niet aan dat hij geen hulp kon krijgen van andere personen, zoals bijvoorbeeld van de medewerkers van het opvangcentrum en/of van zijn advocaat.

4.7.1.8. Betreffende het motief dat de *modus operandi* van de taliban eigenaardig is, betoogt verzoeker dat dit geen gegronde reden is om zijn relaas in twijfel te trekken, dat hij hierover immers geen enkele controle heeft, dat hij enkel en alleen maar kan vertellen wat hij heeft meegemaakt en hoe de taliban in zijn persoonlijk geval te werk zijn gegaan, dat de taliban nooit hebben meegedeeld waarom zij precies op dat moment begonnen met de bedreigingen en het dus voor hem ook gissen en gokken is, dat hij op plausible wijze zijn vermoeden heeft uiteengezet tijdens het onderhoud.

De verzoekende partij richt zich tegen het motief dat het niet geloofwaardig is dat zijn vader gedurende de jaren dat hij zijn werk uitoefende tussen 2012 en 2016 niet bedreigd werd door de taliban of de smokkelaars maar plots wel vier of vijf maanden voor de machtsovername. De Raad acht dit motief echter overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.9. Betreffende het motief dat hij niet goed op de hoogte is van het bezoek van de taliban bij hem thuis en de situatie van zijn familieleden na zijn vertrek, betoogt verzoeker dat hij zelf niet aanwezig was waarbij hij zich de vraag stelt wat hij meer hierover zou kunnen vertellen dan hetgeen hij heeft vernomen van zijn

moeder, dat de verwachtingen van verweerder absoluut absurd zijn, dat hij spijkers op laag water zoekt teneinde een negatieve beslissing te kunnen nemen en geen rekening houdt met al zijn verklaringen. Deze kritiek is gericht tegen het motief *“Hiernaast was u niet goed op de hoogte van het bezoek van de taliban bij u thuis en de situatie van uw familieleden na uw vertrek. Naast uw eerder aangehaalde tegenstrijdige verklaringen in verband met het moment waarop de taliban naar uw huis kwam, kon u enkel zeggen dat de personen die naar uw huis kwamen gewapend waren (CGVS, p.18). Ze vroegen uw moeder naar uw vader en haar zonen, maar u kon niet zeggen waarom er ook naar u en uw broers gevraagd werd (CGVS, p.18-19). U haalde ook aan dat uw oudere broer al vertrokken was nog voordat de gewapende personen naar uw huis kwamen (CGVS, p.19). Het is opmerkelijk dat u niet kon zeggen waarom hij al vertrokken was (ibid.). U had ook geen verdere informatie over zijn huidige situatie (ibid.) Ook over de huidige situatie van uw vader had u geen verdere informatie (CGVS, p.5-6).”* Waar hij voorts betoogt, betreffende het motief dat het uitzonderlijk voorkomt dat zijn vertrek uit Afghanistan op relatief korte tijd kon georganiseerd worden, dat zijn oom de hele reis georganiseerd had en hij dus niet weet waarom het op zo'n korte tijd is gelukt, richt hij zich tegen de motieven *“Er moet ook worden opgemerkt dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat uw vertrek uit Afghanistan op relatief korte tijd georganiseerd kon worden (CGVS, p.19-20). Nadat de taliban naar jullie huis kwam, besliste uw vader dat jullie onmiddellijk moesten vertrekken (CGVS, p.20). U en uw vader lieten alles achter op de velden en vertrokken naar Jalalabad (ibid.). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om alles zo snel te regelen, zei u dat u het niet wist omdat uw vader en maternale oom alles regelden (ibid.). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.”* Ook de voormelde motieven acht de Raad overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.7.1.10. De kopieën van de dreigbrieven die de verzoekende partij voegt bij haar aanvullende nota van 2 mei 2025, kunnen niet in overweging worden genomen door de Raad daar de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, luidens artikel 8 van het procedurereglement van de Raad dienen vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien gaat het hier om kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Daarnaast kan in dit kader eveneens dienstig verwezen worden naar volgende motieven van de bestreden beslissing *“Bovendien mag niet worden vergeten dat Afgaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)”*. De kopieën van de dreigbrieven alsook de niet voor eensluidende verklaarde vertaling hiervan, kunnen dan ook de gemaakte appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet ombuigen.

4.7.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Het loutere feit dat het werk van zijn broer onbetwist blijft, doet hieraan geen afbreuk. De Raad merkt immers op dat verzoeker betreffende zijn oudere broer aangaf dat deze landbouwer was en betreffende zijn andere broers stelde dat zij voor zijn vertrek naar school gingen. Verzoeker licht niet toe op welke wijze het feit dat zijn oudere broer landbouwer was niet betwist wordt en geloofwaardig is, een nood aan internationale bescherming zou kunnen aantonen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De

MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale

toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken (*'De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als kettters (*'mubtadeh'*). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de *'imam'*. Ook wordt bespottend en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' (*'baghi'*) wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplchtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden (*'ulama'*), de elite (*'ashraf'*), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' (*'ghulam'*) en 'meester' (*'badaar'*) vermeld. Een *'hadd'*-straf kan worden uitgevoerd door een *'imam'* en een *'tazir'*-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, *"Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban"*, 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*'Ministry of Communications and Information Technology'*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding

gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*

Afghanistan, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke

reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de Taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 3,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 25 augustus 2022, *in casu*, 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broers en zussen alsook zijn maternale oom nog in het district Sherzad in Afghanistan wonen. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met hen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 6-7) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken, dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, dat hij bezig is met zich zo goed mogelijk te integreren in de westerse maatschappij en in de aanvullende nota van 18 februari 2026 dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk en zijn kledinggewoonten in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties, dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan en op het Belgische grondgebied verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, beperkt hij zich voornamelijk tot blote beweringen.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden en het zich integreren in de Belgische samenleving, te onderbouwen door op het CGVS melding te maken van een gebrek aan mensenrechten of gelijke rechten en onderwijs in Afghanistan en te wijzen op zijn Nederlandse lessen en zijn werk in een kledingwinkel, door in zijn verzoekschrift te betogen dat hij zich bezighoudt met Nederlands leren, een taal die afgekeurd wordt door de taliban, en dat hij een arbeidscontract heeft, dat het bedrijf vlees produceert dat niet halal is, dat dit evident in strijd is met de strenge normen en waarden en het conservatief beleid van de taliban, en door tot slot bij zijn aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, een attest betreffende zijn tewerkstelling van 10 februari 2026, neer te leggen, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken en verklaringen getuigen van de bereidheid van verzoeker om de Nederlandse taal te leren en te werken, van zijn tewerkstelling en van de tevredenheid over zijn inzet en vaardigheden op de werkvloer. De Raad wijst erop dat dit aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Betreffende de tewerkstelling in een verwerkingsbedrijf van vlees dat niet halal is, wijst de Raad erop dat een dergelijke tewerkstelling niet kan volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker wijst erop dat hij Nederlands leert, doch laat na enig stuk hieromtrent te voegen.

Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling en zijn eventuele kennis van het Nederlands op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 3,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen ten aanzien van terugkeerders en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren, in zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, stelt dat de taliban een veel strengere en eigen versie van de islam toepast, zodat dit aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor geen hulp voorradig is, en in zijn aanvullende nota van 18 februari 2026 stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïnstitutionaliseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in zijn aanvullende nota meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken, in weerwil van wat hij in de aanvullende nota opnieuw voorhoudt, dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen. De Raad stelt nog vast dat uit de aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, geenszins blijkt uit welke paragrafen van het verslag van HRW van februari 2024 verzoeker afleidt dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam aanleiding geeft of zal geven tot zwaar psychische problemen. Uit een artikel van HRW van 6 december 2023, "*Schools are Failing Boys Too*" blijkt weliswaar dat de door HRW geïnterviewden stelden dat de mensenrechten-, economische en humanitaire crisis in

Afghanistan diepgaande negatieve gevolgen heeft gehad voor de mentale gezondheid van vele jongens, dat het beleid en het gedrag van de taliban bijdraagt aan hun angst en dat de studenten waarmee HRW sprak allemaal hun gebrek aan hoop voor de toekomst onder talibanbeleid uitspraken, doch blijkt hieruit geenszins dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam *ipso facto* aanleiding geeft of zal geven tot zwaar psychische problemen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn persoonlijke problemen met de taliban en maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Waar verzoeker betoogt dat hij zichzelf reeds in een slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn procedure melding heeft gemaakt van het herhaaldelijk afwijzen om zich aan te sluiten bij de taliban. Met deze loutere, niet-gestaafde noch onderbouwde bewering toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Het betoog van verzoeker dat hij niet beschikt over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Gezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Waar verzoeker betoogt dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook hem 'zo' zal/zullen aanzien en "*hen belasteren, niet ondenkbaar is*", dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad van 19 januari 2023, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*", dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Het betoog dat de taliban niet kan beschouwd worden als actor van bescherming is dan ook niet dienstig.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïdoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker stelt dat er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer na een verblijf in een Europees land en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie alsook in zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, gelet op onder meer het feit dat weinig informatie beschikbaar is "*over hoe personen geïdoleerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban*" en gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan, te meer gelet op wat voorafgaat, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 18 februari 2026 stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel

vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn op 2 mei 2025 neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu, het weze herhaald, noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021 alsook in zijn aanvullende nota's verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven en in zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, stelt dat het steeds duidelijker is dat de taliban wel degelijk verantwoordelijk is voor de huidige situatie en hiermee zou wensen te wijzen op de economisch-financiële sancties met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA *Report on Afghanistan* van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door, onder meer onder verwijzing naar recent rapport van Human Right Watch, te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broers en zussen alsook zijn maternale oom nog in het district Sherzad in Afghanistan wonen. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met hen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 6-7).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten

van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*‘Tehreek-e-Taliban’* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de

Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker citeert in de aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. De meest recente informatie betreffende de veiligheidssituatie waarnaar verzoeker verwijst dateert van 10 mei 2024. Dergelijke informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan kan dan ook geen ander licht werpen op de analyse in punt 4.8.1., die grotendeels gebaseerd is op informatie uit 2025.

Waar verzoeker in de aanvullende nota, neergelegd op 2 mei 2025, verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.8.3. De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER